

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

פרשת קרח

כח' סיון תשפ"ג 1185

זמני השבת

ירושלים תל אביב חיפה באר שבע

7:29	7:21	7:26	7:11	הדלקת נרות
8:29	8:33	8:31	8:29	מוצאי שבת
9:13	9:19	9:17	9:14	רבנו תם

הילולא צדיקיא

כח - רבי אברהם אדאדי מטריפולי

כט - רבי שלמה דנה
 מח"ס 'שלמי תודה'

ל - רבי יוסף שלוש
 מרבני העדה המערבית בירושלים

א - רבי קלמן קלונימוס הלוי אפשטיין
 מח"ס 'מאור ושמש'

ב - רבי יוסף בן וואליד
 מח"ס 'שמו יוסף'

ג - רבי יהושע נויברייט
 בעל 'שמירת שבת כהלכתה'

ד - רבי יעקב מרומרוג, רבינו תם

תורה, צריך גם להכיר את גדולת ה' יתברך ומאיך גם להכיר במיעוט ערכו. וקרח אמנם הכיר בתחילה את ה' יתברך ואת רוממותו, אולם לא השכיל להכיר במיעוט ערכו האישי ולכן הגיע למה שהגיע.

אולם עם כל רשעותו הגדולה של קרח, אמרו חז"ל (במסכת בבא בתרא עד, א) שלעתיד לבא יש תקווה לאחריתו ויזכה לחיי עולם הבא. והאריז"ל הקדוש הביא רמז על קורח על פי הפסוק (תהילים צב, ג) "צדיק כתמר יפרח" סופי תיבות - "קרח", ללמד שברגעיו האחרונים חזר קרח בתשובה.

וייתכן להסביר זאת לאור העובדה, שכשם שבניו לא מתו כי חזרו בתשובה - כמו כן קורח. ואולי בדיקו באתן שניות שפתחה האדמה את פיה לבלועו, עלו בליבו הרהורי חרטה על מעשיו אלא שכבר היה מאוחר. ונראה לי לומר שהרהורי תשובה אלו באו לו בעקבות בניו, כי הנה אמרו חז"ל (ילקוט שמעוני קרח תשנ"ב) וזה זכותו: מה זכות היה בידן של בני קרח שינצלו? שבשעה שהיו יושבין אצל קרח אביהן לפתע ראו את משה ומיד כבשו פניהם בקרקע, אמרו אם נעמוד מפני משה רבינו, אנו נוהגין ביזיון באבינו וכבר נצטוונו על כבוד אב ואם. ואם לא נעמוד כבר כתיב (ויקרא יט, לב) "מפני שיבה תקום". מוטב שנעמוד מפני משה רבינו, על אף שאנו נוהגין ביזיון באבינו. באותה שעה הרחישו את ליבם בתשובה ועליהם אמר דוד המלך ע"ה (תהילים מה, ב) "רחש ליבי דבר טוב", עד כאן.

ומכאן יובהר מעל לכל ספק, שבשעה שראה קרח את בניו כיצד הם כובשין פניהם בקרקע ומתלבטים היאך לנהוג - ולבסוף העדיפו את כבודו של משה מפני כבודו של אביהם, מעשה זה החדיר בתוך לבבו של קרח הרהורי חרטה גדולים. וגם הוא ביקש לחזור למוטב כי התבייש ממידת דרך הארץ שלהם, אלא שקשה היה לו להתגבר על יצרו הכבוד והגאווה שהיו בליבו. אולם בשעה שראה כי כלתה אליו הרעה וגורלו נחרץ למוות, והנה בעוד רגע קט תפתח האדמה את פיה - אז באותה שעה נתחזקו הרהורי התשובה בליבו. רק אז כבר היה מאוחר מדי ובלעתו האדמה מחמת חילול ה' הגדול שנעשה על ידו... ועוד שהייתה עליו גזירת משה רבינו גדול הדור, שגזר שהקב"ה יעניש אותו בעונש חדש לגמרי, כדי שהעולם ידעו כי ה' שלחו ואינו עושה את השליחות מעצמו כפי שהעליל עליו קורה - לכן מוכרח היה הקב"ה להעניש מיד את קורח בכדי שכל העולם ישמעו ויראו. אך לעתיד לבא יקבל הקב"ה תשובתו ויזכה לחיי עולם הבא, ועליו התנבאה חנה ואמרה (שמאל א; ב, 1) "ה' ממת ומחיה מוריד שאול ויעל".

לכן יזרה האדם במידותיו ויישר אורחותיו כדי שנטיעת התורה בתוכו תפרח ותוציא פירות לתפארת, ולא יתנהג כקרח ועדתו אשר מידותיו הרעות עמדו לו לרועץ והורידוהו לבאר שחת.

משביר לרדוד

קורח עשה תשובה אך איחר את המועד!

"ויקח קרח בן יצהר בן קהת בן לוי" (במדבר טז, א)

לא לחינם פרשת קרח נכתבה בתורה בין פרשת ציצית לבין פרשת חקת. בפרשת ציצית נאמר (במדבר טו, ט) "וראי אתם אתו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אתם" ובפרשת חקת נאמר (במדבר יט, ב-יד) "זאת חקת התורה...אדם כי ימות באהל".

ודרשו חז"ל (ברכות סג, ב) אין התורה נקנית אלא במי שממית עצמו עליה.

ואלו הם שני תנאים הכרחיים ויסודיים כדי לזכות לכתרה של תורה, ראשית - "וראי אתם

אותו" לראות את הקב"ה להכיר את גדולתו, לדעת

אותו ולזכור את כל מצוותיו וזאת על ידי התבוננות בפתיל תכלת שבציצית, וכמו שאמרו חז"ל (חולין פט, א) "התכלת דומה לים, וים דומה לרקיע, ורקיע דומה לאבן ספיר, ואבן ספיר דומה לכסא הכבוד", עד כאן.

הרי לנו כי כשאדם מסתכל בציצית הוא נזכר בגדולת ה' יתברך היושב על כסא הכבוד, וכך זוכר גם את מצוותיו. אולם אין די בכך, כי הנה מעשה שבכל יום הוא, שהאדם רואה את הציצית ואינו חש שראייה זו פועלת ומשפיעה עליו. אם כך היכן היא ההבטחה "וזכרתם את כל מצוות ה'?" על כן באה פרשת חוקת ומצריכה עוד תנאי בקבלת התורה והוא "אדם כי ימות באהל". חובת האדם להמית עצמו למען התורה ולהמעט עצמו לפניו, ולשעבד את כל רצונותיו ואת כל שאיפותיו לכבודה של תורה. וצריך הוא להכיר את מיעוט ערכו כלפיה ולנהוג בענוה יתירה לפניה.

ואלו שני תנאים המחברים יחדיו. אמנם מצות ציצית מלמדת אותו לזכור את גדולת ה' יתברך ולהכיר את רוממותו, אך מאידך צריך האדם לדעת להכיר גם את מיעוט ערכו ולבטל את כל מידותיו המגונות לכבודה של תורה. כי אם אמנם יכיר את גדולת ה' יתברך אולם תתנשא הגאווה בליבו ויחשיב עצמו למכובד, הרי בודאי שלא ירצה לזכור ולקיים את מצות ה'. לכן בד בבד עם הכרת רוממות השכינה, חובת האדם להשפיל ברך ולהמעט את ערכו לפני התורה ולומדיה.

וזו הייתה טעותו של קרח, תנאי ראשון אמנם היה בו שהוא היה מטועני הארון ובודאי שהכיר את גדולת ה' יתברך, אולם מאידך לא ידע להנמיך את עצמו ולא הכיר את שפלותו של בשר ודם. הוא לא רצה לקיים את הפסוק "אדם כי ימות באהל" קשה היה לו להמית את רצונותיו האישיים לפני התורה ולפני משה - רבן של כל בני ישראל, כי הגאווה מילאה את ליבו וטען "מדוע משה רבנו דווקא הוא אשר ימלוך ולא אני" וכיון שחסרה בו מידת הענוה ולא הכניע עצמו לפני התורה ולפני גדולי התורה - סופו של דבר שבעט בתורה ואף כפר בה' אלוהי ישראל רח"ל, כי מי שכופר ומבזה את הצדיקים כאילו הוא נועד על ה' יתברך.

לכן נכתבה פרשת קרח בין שתי פרשיות הללו כדי ללמדנו שזו הייתה טעותו של קרח שהרי הרוצה לזכות לכתרה של

חזק וברוך

חומרת הרהור עבירה

רבי זמיר כהן שליט"א כך:

נתאר לעצמנו ניצול שואה שזכה לעלות ארצה, ונכדו מתחתן הלילה בירושלים. כולם שמחים וצוהלים, אך הוא יושב בשולחן הכבוד וצולל ביגונו. שב במחשבתו לימים אחרים - ימי גיא צלמוות. שוב הוא נזכר כמה שעוללו לו חיות האדם, וגופו רועד ומצטמרר. היכן אדם זה נמצא באמת? בחתונה שמחה בירושלים או בשואה? בשואה. אמנם גופו נמצא כאן, אבל הוא עצמו לא. לעומת זאת, אדם היושב בבית כלא ומדמיין עצמו רגוע ושלו על חוף הים. אמנם גופו כלאו, אך הוא עצמו נמצא במקום אחר, היכן שמחשבותיו.

המחשבה של האדם היא בעצם יוצרת מציאות. שאיפה ומחשבה על עשיית טוב וחסד, מעצבת את אישיות האדם להיות אדם טוב ובעל חסד במהותו. לפיכך, רואים שאדם הפגום בכיבוד הורים או בשמירת העיניים, משתנה לטובה כאשר הוא לומד הלכות כיבוד הורים או שמירת העיניים. זאת מלבד האור שבתורה, המאיר את נשמתו ומתקנו.

לעומת זאת, מי שהוא מהרהר בעבירה - הרי הוא דש בדבר עם עצמו שוב ושוב, והתאוה קונה שביטה בלבו, עד שהופכת להיות חלק מאישיותו ממש, על אף שבולם את עצמו שלא להיכשל בחטא בפועל.

ואכן, קשה עד בלתי אפשרי להיאבק במחשבות. העצה הכמעט יחידה היא, תיכף ומיד להסיח לבו לדברים אחרים, כשהרצון ביותר הוא להרהר ולהעסיק את מוחו דברי תורה כדברי הרמב"ם (איסורי ביאה כא, יט) "אם יבא לו הרהור יסיע לבו מדברי הבאי (והשחתה) לדברי תורה שהיא אילת אהבים ויעלת חן". וכאשר יפנה האדם את לבו לדברים חיוביים, ממילא לא יישאר מקום פנוי למחשבות השליליות.

התחושה הרווחת היא, שתיקון על מעשה עבירה, קשה יותר מתיקון על הרהור עבירה. אולם כבר קבעו חז"ל במסכת יומא (כט, ב) "הרהורי עבירה קשים מעבירה". ובאמת יש להבין, כיצד יתכן שהרהורי עבירה שלא באו לכלל מעשה, חמורים יותר ממי שנכשל בגוף העבירה?

אכן אם נדייק בלשון חכמינו, אין הדבר קשה. הם לא אמרו "הרהורי עבירה חמורים מעבירה", אלא "קשים מעבירה". לשם השוואה נשאל מהו ההבדל בין גזע קשה לגבעול רך?

את האחרון קל לשבור ולעקור, ואת הראשון קשה לשבור ולעקור.

חכמינו אינם מתייחסים לעונש ולחומרה, אלא לתוצאה ולנוזק. המעשה כמובן חמור יותר מהרהור, אך הפגם, הניסיונות ועגמת הנפש שהרהורים מביאים על האדם, הם קשים יותר. עבירה מעשית, היא מקומית עם התחלה וסוף, ואילו הרהורי עבירה מלפפים את האדם עד אין קץ, מכים בו שרשים שקשה לעקורם, וגורמים לו להיסחף לעולמות שבמציאות אין שום סיכוי שיגיע אליהם, והוא גם אינו מתכוון להגיע אליהם, וגם אם יגיע אליהם, הוא יגלה עד כמה רחוקה הנאת החטא ממה שדמיין לעצמו.

אם נדייק עוד נמצא שחז"ל דקדקו בדבריהם ואמרו "הרהורי עבירה" בלשון רבים, היינו הרהורים חוזרים ונשנים, שהם "קשים מעבירה" יחידה. וזאת לפי שכאשר האדם רגיל בהרהורים, אזי ההתמודדות שלו היא קשה יותר משל אדם שעבר עבירה יחידה, אך לא מדובר בהרהור חד-פעמי שעמד וביטלו מיד, שזהו טבע העולם.

בשם הבעל שם טוב זיע"א מובא בכמה מקומות כי האדם נמצא היכן שמחשבותיו נמצאות, ויש לכך סמך גם בתורת הנסתר. בדרך משל המחיש זאת

דברי חכמים

פרפראות לפרשה משולחם של חכמי התורה

בעומק האדמה קורח יבין את טעותו

"ופצתה האדמה את פיה ובלעה אותם ואת כל אשר להם וירדו חיים שאלה וידעתם כי נאצו האנשים האלה את ה'" (במדבר טז, ל)

כמה מהמפרשים עומדים על השאלה המתבקשת; מפני מה נענש קורח דווקא בבליעה באדמה?

נציג את הסברו המאלף של רבינו יהונתן איבישיץ זצ"ל, שמבאר מפני מה נענש קורח דווקא בבליעה באדמה.

הנה, קורח ועדתו לגלו על טעמי המצוות: ומה טלית לבנה - די בפתיל תכלת לפטור אותה, טלית שכולה תכלת - על אחת כמה וכמה שהיא כשרה, ואינה זקוקה לציצית...

למה הדבר דומה?

נהג משאית, שהוביל מטען גדול של צמיגים ממקום למקום, נכנס למוסך, וביקש שיפרקו את הגלגלים ממשאיתו, והוא ימשיך לנסוע בלעדיהם.

תמה בעל המוסך: "אם אוריד לך את הגלגלים מהמשאית, איך תיסע?"

ענה לו הנהג:

"שוטה, אני נוסע עם 'קל וחומר'... ומה אם ארבעה גלגלים 'פוטרים' את כל המשאית, משאית מלאה גלגלים - על אחת כמה וכמה שאינה צריכה ארבעה גלגלים מתחתיה!"

קורח שפיקח היה - לא יתכן ששטות גדולה כזו היתה כוונתו, אלא יש להבין את דבריו.

אלא קורח טוען כנגד משה רבנו: אתה אומר, שהקב"ה רוצה שנדקדק במצוות עד הפרט האחרון?! סוף זמן קריאת שמע הוא ענין של חלקי דקות, סוף זמן ברכת המזון הוא עד שעה וחומש, תפילין חייבות להיות מרובעות... וכי איזה ענין יש להקב"ה בדקדקנות הזאת!?

עוד טען קורח: אתה אומר שצריך פתיל תכלת כדי לזכור את הים, שהים מזכיר את הרקיע, ורקיע - את כסא הכבוד כמבואר בגמרא (מנחות מג, ב). אם כך, טלית שכולה תכלת - קל וחומר שמוזכרה היא כל זאת היטב... כלומר, עיקר טענת קורח היא: אין צורך בדקדקנות מופלגת בקיום המצוות!

אומר רבינו יהונתן איבישיץ זצ"ל בספרו "תפארת יהונתן" - קורח ועדתו באו לטעון על טעמי המצוות, ואינם יודעים שהמצוות הן ענין עמוק עד אין חקר. אבל באמת מי יבוא בסוד ה'! הלא על התורה הקדושה נאמר שהיא ארוכה מארץ מידה ועמוקה משאול. אין אנו יודעים טעמי המצוות, כל מה שאנו עוסקים בטעמי המצוות, הוא רק כדי לתת 'טעם' למצוה, שתהא 'טעימה' וערבה יותר לחיכנו, כי נעים יותר לעשות דבר שמבינים את טעמו. אבל אל לנו לחשוב כי, אכן, יודעים אנו את הסיבה האמיתית. המצוות הן רצון הקב"ה וצויו, ואין לנו אפשרות להבין את טעמן.

כיון שקורח ועדתו טענו שאין למצוות עומק גדול כל כך, לכן נענשו מדה כנגד מדה, שירדו לירכתי שאול, שם - בעומק האדמה - אולי יבינו שהתורה עמוקה היא משאול...

נצור ראשונך

נתון לשיקול דעת

לשבח אדם ברבים, הדבר אסור בכל מקרה, מכיוון שבמסיבת אנשים רבים רגיל להימצא שם מימינים ומשמאילים או מקנאים, ועל ידי שיזכיר בשבחיו - הם יבואו לספר בגנותו.

אמנם אם הוא משער שהשומעים לא יגנוהו, כגון, שאינם מכירים אותו, מותר לשבח, אפילו ברבים כל שאינו משבח יותר מדי.

מז האוצר

ממשנתו של מור"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

עלינו להתבטל בפני גדולי התורה

אמרו חז"ל (רש"י במדבר טז, ז) "וקרח שפיקח היה מה ראה לשטות זו? עינו הטעתו". ונראה להסביר כי שתי עיניים ניתנו לאדם. באחת מהן עליו להכיר את גדלות ה' יתברך ובשניה עליו להכיר מיעוט ערכו ושפלותו הרבה.

קרח אמנם השתמש וניצל את ייעודה של עינו האחת, ואף הכיר בגדולת ה'. אולם בעינו השניה טעה, ולא התבונן בשפלות עצמו - הוא לא השכיל להשפיל ברך וקומה לפני התורה הקדושה ולפני חכמי ישראל, ומידת הגאווה היא זו שהייתה בעוכריו להאבידו מן העולם וזו הכוונה "עיניו הטעתו". ועיקר גאוותו בא לו מחמת עושרו הגדול וכמו שאמרו חז"ל (פסחים ק"ט, א) "עושר שמור לבעליו לרעתו" זה עושרו של קרח. הוא קיים בנפשו את הפסוק (דברים לב, טו) "וישמן ישרון ויבעט" העושר סימא את עיניו והוא זקף את כל ההצלחה שלו לעצמו.

ולצערנו הרב, אנשים רבים נוהגים כדרכו של קרח. כשרע לאדם או מתרגשת עליו חלילה צרה - אז יודע הוא היטב לפנות אל ה' יתברך ולצעוק אליו, ורק אז מתעוררת האמונה בקרבו. אולם כשטוב לו ושפע רב יורד עליו ממרומים - אז הוא שוכח את ה' יתברך ומפנה אליו עורף, כי את הצלחותיו בחיים יודע הוא לזקוף לזכותו ולומר "זיכתי ליבי". ועל כך הפסוק מזהיר ואומר (דברים ח, יב-יד) "פן תאכל ושבעת ובתים טובים תבנה וישבת ובקרך וצאנך ירבין וכסף וזהב ירבה לך... ורם לבבך ושכחת את ה' אלהיך" לכן התורה מצווה לאמר (שם ח, י) "וזכרת את ה' א-להיך כי הוא הנתן לך כח לעשות חיל".

וזו הייתה טעותו של קרח. הוא זקף את כל הצלחת העושר שלו לעצמו וקיים את הפסוק "ורם לבבך ושכחת את ה' א-להיך כי הוא הנתן לך כח לעשות חיל" ולא ידע להכיר במיעוט ערכו ולהכניע את עצמו לפני גדולי הדור, שהם משה ואהרן. לכן ירד לשפל המדרגה ופער פיו לבלי חוק על ה' ועל משיחו. גם מכח עבודת הקודש שהייתה לו שהיה מנושאי הארון התגאה קרח, כי חשב בסיכלותו שהוא נושא את התורה הקדושה על שתי ידיו, והוא מרים את ארון הקודש... ולפיכך נעשה חשוב על ידי נשיאת הארון... וממחשבה זו החל להתגאות ולהרים ראש, אולם הוא שכח את מאמר חז"ל (סוטה לה, א) שארון הקודש היה בו נס שהיה נושא את נושאו, דהיינו לא די שקרח לא הרים את ארון ה' אלא אדרבא, ארון ה' הוא זה שנשא והרים אותו. נמצא שהתגאה בדבר לא לו ונטל עטרה שאינה שייכת לו, וטעה בדבר פשוט וברור כי לא הוא נשא את הארון - אלא הארון נשא את נושאו.

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מור"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ותהיו מכבדים זה את זה

באחד הימים ליוויתי יהודי שאינו שומר תורה ומצוות מבניין הישיבה הקדושה עד לביתו.

יהודי אחר שהבחין בי מלווה אדם שאינו שומר תורה ומצוות לביתו, התפלא מאד לנוכח הדבר ושאל אותי: "איך הרב הולך איתו? הרי הוא אינו שומר שבת, ואין זה מכבוד הרב לצעוד עימו".

השבתי ליהודי זה: "במעשיי אלו שצעדתי עימו וליוויתי אותו עד לביתו, גרמתי לו שישתנה ויתחיל לשמור שבת. עצם הדבר שכיבדתי אותו בכבוד גדול בעת לכתתי עימו - גרם לו להיטיב את דרכו, ועוד תראה שהוא ישתנה לטובה".

ימים חלפו ודבריי התקיימו במלואם. אותו יהודי שליוויתי עד לביתו הוא היום מבחירי תלמידי הישיבה וגורם נחת רוח לאביו שבשמים. למדנו על גודל כוחו של כבוד הבריות.

ותוציא לאור דיננו

באחת השנים ביקשתי להדפיס את אחד מספרי הקודש שכתבתי, אולם לצורך כך הייתי זקוק לסכום כסף גדול מאד שלא היה בידי כלל.

באותה תקופה בא לפניי יהודי שעמד בפני משפט קשה, שעל פי דרך הטבע נראה היה שהוא יפסיד במשפט ויאבד בשל כך ממון רב. כשהתעניינתי לשמוע ממנו מהו גודל ההפסד, היהודי נקב בסכום כסף עצום.

"נניח שבעזרת ה' בזכותו של רבי חיים פינטו זיע"א תזכה במשפט - האם תהיה מוכן לתרום כמה אחוזים מהסכום הזה לצורך הדפסת ספר קודש?" שאלתי אותו.

"בודאי, אם אזכה במשפט אני מוכן לתרום אפילו מחצית מן הסכום שאני עלול להפסיד אם לא אזכה במשפט". כך אמר היהודי.

מניסיוני הרב אני יודע שאנשים שמבטיחים סכומי כסף גדולים מידי - בהגיע שעת המבחן, כאשר הם צריכים לפרוע את הבטחתם, קשה להם לעמוד בדיבורם, כי יצרו אינו נותן להם לתרום סכומים גדולים כל כך. לפיכך אמרתי ליהודי: "אינני זקוק למחצית מהסכום, אלא לכמה אחוזים בודדים לשם הדפסת הספר".

האיש הסכים מיד, וברוך ה' הוא יצא זכאי במשפט. מיד עמד בדיבורו, וכשם שהבטיח כך קיים והדפיס את אחד הספרים מסדרת "פחד דוד".

כל זאת ארע כשבוע לפני הילולת הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א. ביום ההילולא הגיע היהודי למקום ההילולא וברוב עם עשה תשובה והשיב עימו את כל משפחתו בתשובה שלימה, וכך גרם לקידוש ה' גדול.

זוהי זכות הצדיקים, אם מאמינים בהם ומתפללים לה' בזכותם - ה' יתברך שולח את ישועתו ממרומים.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "ויאמר שמואל" (שמואל א' יא, יב)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר שהעם דורש משמואל הנביא שימנה עליהם מלך, ובפרשה מסופר שקורח מורד במשה ומבקש שררה. וכמו כן בהפטרה מסופר על שמואל שאמר: "את שור מי לקחת", שהוא מענין הפרשה שבה אומר משה רבינו: "לא חמור אחד מהם נשאת".

אורחות חיים מתוך הספר "אנשי אמונה" לתולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

נהג משאית נסע עם חברו מאגאדיר למוגאדור בדרך קשה המתפתלת בין שבילי ההרים. הסכנה היתה כה גדולה כיוון שהמעצורים לא היו כתיקנם, ונפילה משולי הכביש פירושה צלילה ישירה לתהום עמוקה שגובהה נאמד בכ- 5000 מטר.

קודם לנסיעה נדרו השנים נדר, כי אם הנסיעה תעבור בשלום אזי הם יתנו צדקה לרבי חיים פינטו הקטן.

באמצע הנסיעה איבד הנהג את השליטה על ההגה, והמשאית נפלה לאותה תהום עמוקה. ברגע שנפלה המשאית לתהום, אשר כאמור בדרך הטבע זהו מוות בטוח, אין מציאות שמי שהוא יצא חי מנפילה שכזו, הזכירו השנים את הנדר שנדרו לזכותו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א, ואף הוסיפו ונדרו שאם הם לא ימותו אזי יתנו את כל הונם ורכושם לרבי חיים פינטו הקטן זיע"א.

וראה זה נס! המשאית לא התהפכה, לא נשברה והם יצאו חיים שלמים וקיימים.

העריבים המתגוררים בסביבה הגיעו אליהם במרוצה ונישקו את ידיהם באומנם: אתם ממש מלאכים, כיצד יצאתם חיים מנפילה כזאת? העריבים עזרו להם לצאת מהמקום, וגם הביאו להם את כל הרכוש שהיה במשאית, והם המשיכו בדרךם למוגאדור.

בהגיעם למוגאדור הביעו השנים חרטה על שנדרו לתת את כל הונם לרבי חיים, הם אמרו זה לזה שמוספיק לתת לו רק סכום קטן. כשאחד מהם שאל "אולי הרב יראה ברוח הקודש שנדרנו נדר?" השיב לו חברו: "אם אכן הצדיק ידע ברוח הקודש שאנחנו נדרנו את הנדר, אזי ניתן לו את הכל, אך אם הוא לא ידע - לא ניתן לו את הכל."

כשהגיעו למוגאדור פגשו השניים את רבי חיים פינטו והוא אמר להם: "שלום עליכם". הם ענו לו שלום, נתנו לו סכום קטן והמשיכו ללכת באומנם האחד לשני: ברוך השם, רבי חיים לא ראה ברוח הקודש כלום. אפשר להמשיך ללכת.

לפתע הסתובב אליהם רבי חיים, קרא להם בניצפה: "אתם לא מותביישים? הטרחתם את סבי מעולם האמת לבוא להציל אתכם? במקום שתברכו הגומל ותודו לה, אתם עוד גונבים ולא רוצים לקיים את הנדר? האם שכחתם

כיצד המשאית נפלה לתהום ושום גלגל לא נשבר?" כששמעו שני החברים את דברי התוכחה של הצדיק, החלו לרעוד, הם נגשו לרב ונישקו את ידו בהכנעה וביקשו ממנו סליחה.

מור"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א הוסיף על כך: ראיתי ברומב"ם שמשכירי, כי הנביאים, כשה' דיבר איתם היה מדבר איתם מתוך השיחה שלהם, אז הבינו כי זה ה' הדובר אליהם. הרי שגם כאן אפשר לומר, כי רבי חיים פינטו הגדול, הסבא, היה מדבר מתוך גרונו של רבי חיים פינטו הקטן. זכותם תגן בעדנו.

הנה אמרו חז"ל (סנהדרין מג, ב) "כל הזוכה את יצרו ומתגבר עליו, מעלה עליו הכתוב כאילו כיבדו להקב"ה בשני עולמים - העולם הזה והעולם הבא". וכשם שהוא התאמץ ומסר נפשו לעשות רצון בוראו כך גם ישמע הקב"ה את תפילתו ויעשה רצונו. וזהו שאמרו חז"ל (מועד קטן טז, ב) "צדיק גוזר והקב"ה מקיים".

מדוע זוכה הצדיק לזה? מפני שהצדיק מקיים את כל מה שהקב"ה גוזר בתורתו, ומידה כנגד מידה לא בטלה.

הנה מעשה מופלא שבכוחו להמחיש לנו עד כמה ההתבטלות לדברי הצדיקים, מצמיחה ישועה גדולה. את המעשה סח מור"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א לפני חברים מקשיבים, והוא רואה אור כאן לראשונה, כלשונו הטהור של מור"ר שליט"א:

לפני כיובל שנים לערך, בעת שהתגוררנו בעיר קזבלנקה שבמרוקו אירע המעשה. אדוני אבי מורי רבנו משה אהרן פינטו זיע"א, מסר נפשו על התורה והמצוות עד שקיים את הכתוב במלואו (אבות ו, ד) "כך היא דרכה של תורה פת במלח תאכל... העניית הייתה מצויה בביתנו מאוד."

ואם בכל ימי השנה הורגשה הדלות, הרי שבהתקרב החגים ובפרט חג הפסח כאשר צרכי עמך מרובים וההוצאות גדולות, כל עזרה וסיוע התקבלו בברכה. וכך היו נוהגים בני משפחת מזרחי הי"ו, להביא לאבא זיע"א מעות 'קומחא דפסחא' כדי שיוכל לכלכל את המשפחה בכבוד לקראת חג הפסח הקרב ובא.

באחת השנים נשכח העניין מבני משפחת מזרחי, והם לא הגיעו לביתנו כמדי שנה להביא את מעות 'קומחא דפסחא' כמנהגם. והנה בשבת שלפני חג הפסח אירע אסון רח"ל במשפחת מזרחי, כאשר קומקום המים הרוחתים שהוכן לשבת נשפך על גופו של בנם הפעוט, ה' ירחם. הוא נכווה קשות בכל חלקי גופו ונזקק לטיפול רפואי סבוך. מצבו היה קשה ביותר בהיותו מחוסר הכרה ונתון בין חיים למוות.

גב' מרים מזרחי, אמו של הילד, ניגשה מיד אל אבא זיע"א בבהלה ובדמעות כדי לספר על המקרה הנורא, ולבקש

בתחנונים את ברכת קדשו שייצל בנה בסייעתא דשמיא ממצבו הקשה ויצא מכלל סכנה. והנה קודם שהחלה לדבר, פנה אליה אבא זיע"א ואמר - מה שלום הבן? גברת מזרחי פרצה בבכי מור ואמרה שהרופאים תמימי דעים שמצבו קשה ביותר.

אבא זיע"א פנה אליה לפתע ואמר "מדוע לא הבאתם לי השנה 'קומחא דפסחא', והלא הכתוב אומר "צדקה תציל ממוות"?! זהו הכח הסגולי המציל מכל צרה וצוקה".

שוב פרצה הגב' מזרחי בבכי קורע לב, באומרה "אנא יסלח לנו כבוד הרב, אינני יודעת היאך נשכח הדבר מאיתנו כליל..."

ושוב חזר אבא זיע"א ואמר לאם "במוצאי השבת הזדרזי וגשי למיטת חוליו של הבן. טלי עימך את קומקום המים הרוחתים שנתרו שם לאחר שרובם נשפכו על בנך. ואת אותם שאריות המים הרוחתים קחי בטרם יתקררו ושפכי אותם על בנך!" כמובן שגב' מזרחי נחרדה ונפעמה למשמע הבקשה, אולם אבא זיע"א לא נתן לה שהות לחשוב ואמר לה "החישי פעמיך ועשי כאשר ציוויתך".

לאמנת חכמים עצומה פיעמה בליבה של הגב' מרים, ומשום כך היא מיהרה לעשות כדבריו של אבא זיע"א. כל הסובבים נדו לה בראשם ברחמים למראה המעשה, אך בהיותה חדורה בבטיחון אמיתי בצור חי העולמים בזכות הצדיק זיע"א, המשיכה היא לשפוך מן המים הרוחתים.

וכבר יודעים אנו בבירור ש"צדיק גוזר והקב"ה מקיים". פלא עצום אירע בחסדי שמים לבנה של הגב' מזרחי. כאשר המים נגעו בבשרו, הוא פקח את עיניו, וכל איבר שעליו נשפכו המים הרוחתים כמו קיבל חיים חדשים והחל להחלים ולהבריא. אמנם תקופת שיקום מסוימת היה על הבן לעבור, אולם הוא ניצל בזכות הצדיק זיע"א וחיוו ניתנו לו במתנה.

וכעת זיכנו מן השמים באופן מופלא ביותר לכעין סגירת מעגל, כאשר נבנו היקר ר' יואל הי"ו בא ברית האירוסין עם בתו של אותו יהודי יקר שניצל בזכות ברכתו של אדוני אבי מורי רבנו משה אהרן פינטו זיע"א!

יש לציין פרט מעניין נוסף. עד היום, כאשר מספר בנה של הגב' מזרחי את המעשה המופלא, והנס האדיר שנעשה לו, הוא נשאל על ידי השומעים האם נותרו אות וסימן בגופו מן המים הרוחתים, והוא משיב להם שאכן הצלקת שנתורה על גופו - אות היא וסימן למזכרת לכל יישכח ממנו לעולם דבר הנס והפלא.

נפלאות דרכי ה' ונשגבות מבינתנו, אולם ברגע בו ניתנת לנו האפשרות לראות מעט היאך מנהל הקב"ה את עולמו - הרי שכך ללא ספק מתעצם כח האמונה בקרבנו בידיעה ברורה ואמיתית שאין עוד מלבדו.

מעניין לזכות את הרבים ולהפיץ את העלון "פחד דוד" באזור מגוריך?

פנה עוד היום ע"י שליחת מייל ל: mld@hpinto.org.il

ותזכה בברכת הצדיק רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

אנגלית +972587929003 • צרפתית +16467853001
ספרדית +541141715555 • עברית +972585207103

שמעו וראו מי טוב ה' - מודעה רבה לאורייתא

בסייעתא דשמיא מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א - בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הרשון ובמספר ישיר 0733-718-144

בקרוב יהיה ניתן לקבל חוברת קטלוג מפורט, כל שיעור עם מספר ישיר, ניתן לקבלו במייל: mld@hpinto.org.il

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים.

שמעו ותחי נפשכם